

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Huisman Konstrukce, s.r.o., IČ: 25370545**
sídlem Nádražní 289, 739 25 Sviadnov
zastoupeného advokátem Mgr. Tomem Káňou
sídlem Míru 6, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Obec Sviadnov**
sídlem Na Dráhách 119, 739 25 Sviadnov
zastoupeného advokátem Mgr. Jiřím Kubalou
sídlem nám. Svobody 4, 738 01 Fýdek - Místek

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016, č. j. MSK 135652/2015, sp. zn. ÚPS/28812/2015/Buč

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 29. 3. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2016, č. j. MSK 135652/2015, sp. zn. ÚPS/28812/2015/Buč, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu Města Frýdek – Místek sp.zn.: MMFM_S 8894/2011/OÚRaSŘ/, č.j.: MMFM 103200/2015, ze dne 24. 8. 2015, který zamítl žádost žalobce o umístění stavby „oplocení na pozemku parcelní číslo X a X v kat. úz. Sviadnov“.
2. Žalobce vytýká napadenému rozhodnutí zejména způsob, kterým se žalovaný vypořádal s argumenty žalobce v odvolání ze dne 8. 9. 2015. Namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť odůvodnění rozhodnutí obsahuje pouze rekapitulaci jednotlivých podání a výčet dosavadního průběhu řízení, dále následuje již jen okruh účastníků a poučení. Žalovaný dle žalobce zvolil zcela neakceptovatelnou argumentaci. Dle žalobce v prvostupňovém rozhodnutí nelze nalézt vůbec důvody rozhodnutí. Skutečnost, že dle žalovaného je z průběhu řízení evidentní, co je důvodem nevyhovění žádosti, nezbavuje správní orgán povinnosti uvést v odůvodnění řádně a srozumitelně veškeré důvody pro rozhodnutí. Také nelze akceptovat názor, že skutečnost, že byl žalobce co by odvolatel schopen do odvolání uvést důvody nesouhlasu s vydaným rozhodnutím automaticky neznamená, že rozhodnutí není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný se odmítl v napadeném rozhodnutí zabývat námitkou týkající se pravosti dokumentu „Ochranné hygienické pásmo Hutních montáží, závod Sviadnov – územní rozhodnutí ze dne 2. 3. 1972“ s odkazem na ust. § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť se jednalo dle žalovaného o novou skutečnost. Již v průběhu řízení byly ze strany žalobce vznášeny pochybnosti ohledně pravosti této listiny; i žalovaný v jednom ze zrušovacích rozhodnutí nabádal prvostupňový orgán k provedení důkazů za účelem posouzení pravosti této listiny.
3. Žalobce považuje za významné posouzení pravosti předmětné listiny – územního rozhodnutí, tedy toho, zda listina vůbec kdy byla aprobovaným způsobem vydána příslušným správním orgánem a má tedy povahu veřejné listiny. Žalovaný i správní orgán prvního stupně nepochybují o pravosti této listiny, ačkoli se touto problematikou vůbec nezabývají a vycházejí pouze ze samotné existence listiny a svědecké výpovědi předkladatelky listiny. Žalobce poukazuje na nenadálou objevu uvedené listiny, jejíž původ není nijak dohledatelný. Dle rozdělovníku uvedeného ve spodní části listiny měli stejnopis obdržet MNV Sviadnov, Okresní hygienická stanice Frýdek-Místek a pan L. S. Lze předpokládat, že si stejnopis ponechal i správní orgán, který rozhodnutí vydal, tedy MěNV Frýdek-Místek. Přes veškerou snahu správního orgánu prvního stupně se předmětné územní rozhodnutí o ochranném pásmu, ani správní spis k řízení, v jehož rámci mělo být rozhodnutí vydáno, nepodařilo dohledat. K dnešnímu dni tak existuje pouze jediný exemplář územního rozhodnutí, kterým disponuje osoba mající eminentní zájem na zamítavém stanovisku vůči žádosti žalobce, které však správní orgány vůbec neevidují.

Na rozhodnutí není též uvedena právní moc; pokud územní rozhodnutí bylo skutečně sepsáno nadepsaným správním orgánem, z ničeho neplyne, že toto rozhodnutí je platné a závazné. Kdyby dle žalobce bylo územní rozhodnutí vzhledem ke stavu a okolnostem původu listiny akceptováno jako pravé, znamenalo by to ad absurdum, že v případě, kdy si osoba vyhotoví sama doma listinu s hlavičkou správního orgánu a datací kolem roku 1970, bude tato listina shledána správními orgány jako veřejná, pravá, platná a závazná, ačkoli nebude u žádného správního orgánu dohledatelná a jediným vyhotovením bude disponovat osoba, která jej vyhotovila. V rovině spekulací lze dle žalobce uvažovat i o tom, že rovněž jako existuje územní rozhodnutí, může existovat i rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo územní rozhodnutí zrušeno. Žalobce tak vzhledem k tomuto nestandardnímu stavu a absurdním závěrům, ke kterým prohlášení takového dokumentu za pravý vedlo, pochybuje o pravosti a závaznosti této listiny a namítá nepravost dotyčného územního rozhodnutí. Žalobce si i s odkazem na uvedené skutečnosti nedokáže představit, jaké další důkazní prostředky, než ty, které byly správním orgánem provedeny, mohl navrhnout k prokázání nepravosti předmětné listiny. Z pohledu žalobce již sama skutečnost, že rozhodnutí ani příslušný správní spis k tomuto rozhodnutí nejsou dohledatelné, postačí pro závěr, že této listině nelze přisuzovat znaky listiny veřejné a považovat ji bez dalšího za pravou a závaznou. Po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby prokazoval nepravost listiny, která se objevila jako zásadní podklad pro rozhodnutí o jeho žádosti, navíc v situaci, kdy veškeré rozumné důkazní návrhy již byly správním orgánem prvního stupně řádně provedeny.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě přesvědčivě zjištěného skutkového stavu věci. V předmětném řízení byla vydána celkem čtyři rozhodnutí ve věci samé. V pořadí třetím rozhodnutím stavební úřad žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby zamítl, neboť dospěl k závěru, že na pozemcích, na nichž má být stavba umístěna, existuje ochranné pásmo vzniklé rozhodnutím ze dne 2. 3. 1972 a v důsledku toho jsou realizací záměru ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem. Tento svůj závěr stavební úřad řádně odůvodnil, přičemž se zabýval i pravostí předloženého rozhodnutí o ochranném pásmu. V souladu s § 53 odst. 3 správního řádu dospěl k závěru, že rozhodnutí

o ochranném pásmu je nutno jako veřejnou listinu považovat za účinné a bezvadné. Krajský úřad uvedené rozhodnutí stavebního úřadu zrušil, ale z důvodu jiných pochybení; ve svém rozhodnutí však výslovně uvedl, že se ztotožňuje se závěrem stavebního úřadu ohledně možného ohrožení zájmů chráněných stavebním zákonem z důvodu ochranného pásma. V novém projednání se stavební úřad zabýval odstraněním vytčených procesních pochybení, a pokud jde o důvod nevyhovění žádosti, v rozhodnutí ze dne 24. 8. 2015 pouze citoval příslušnou část odůvodnění z předchozího rozhodnutí. K námitce žalobce týkající se nesprávného posouzení námitky pravosti listiny žalobcem v odvolacím řízení jako nové skutečnosti žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Žalobce neučinil v průběhu řízení ani žádné důkazní návrhy. Přestože je rozsah přezkumu limitován koncentrační zásadou, má žalovaný za to, že dostal své zákonné povinnosti přezkoumat, zda správní orgán prvního stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, že rozhodnutí o ochranném pásmu, které je odkladem pro rozhodnutí, je veřejnou listinou, která se vyznačuje presumpcí správnosti.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 24. 5. 2011 podal žalobce k Magistrátu Města Frýdku-Místku žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby – přesun oplocení ve výrobním areálu Huisman ve Sviadnově, na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. Sviadnov. Dne 12. 7. 2011 proběhlo ve věci žádosti žalobce ústní jednání, u kterého bylo ze strany Obce Sviadnov předloženo v kopii rozhodnutí ze dne 2. 3. 1972, o vytvoření ochranného pásma na dotčených pozemcích a dále stanovisko Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 8. 6. 2011. Rozhodnutím ze dne 21. 7. 2011 byla Magistrátem města Frýdku – Místku, odborem územního rozvoje a stavebního řádu (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „stavební úřad“) zamítnuta žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí. Stavební úřad dospěl k závěru, že rozhodnutím ze dne 2. 3. 1972 bylo stanoveno na předmětných pozemcích ochranné hygienické pásmo a umístěním a realizací záměru žalobce by mohly být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem. Dále uvedl, že předmětné rozhodnutí se v příruční registratuře stavebního úřadu ani ve Státním okresním archivu Frýdek-Místek nedochovalo, přičemž kopii rozhodnutí obdržel stavební úřad od paní S. G., narozené X, podáním ze dne 15. 4. 2011. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání žalobce, ve kterém mj. namítl, že předmětné rozhodnutí o ochranném pásmu bylo předloženo v pouhé kopii s tím, že se samotné nedochovalo. V souvislosti s rozhodnutím stavebního úřadu podali ve věci vyjádření účastníci stavebního řízení S.G. a Ing. R. O., kteří uvedli, že nesouhlasí

s odvoláním žalobce s tím, že vlastní originál předmětného rozhodnutí o ochranném pásmu a jsou schopni jej doložit. K odvolání žalobce Krajský úřad Moravskoslezského kraje svým rozhodnutím ze dne 25. 10. 2011 rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; odvolací orgán považoval rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu absence řádného odůvodnění. Uložil stavebnímu úřadu vyzvat účastníka řízení k předložení originálu předmětného rozhodnutí o ochranném pásmu.

6. Ze správních spisů následně vyplývá, že na základě výzvy stavebního úřadu byl ze strany paní S. G. dne 12. 12. 2011 předložen originál územního rozhodnutí Městského národního výboru ve Frýdku – Místku ze dne 2. 3. 1972, č. j. Výst. 582/3-68, kterým bylo stanoveno ochranné hygienické pásmo závodu HM v rozsahu pruhu pozemku šířky 15 m mezi oploceným areálem závodu a oplocením zahrad rodinných domků s tím, že jihovýchodní hranice rozšířeného území oploceného areálu závodu bude konečná a bude ve vzdálenosti 15 m od severozápadní hranice zahrad rodinných domků parc. č. X v k. ú. Sviadnov. Dále bylo stanoveno, že v pruhu pozemku nesmí být postavena žádná stavba.
7. Následně, po proběhnuvším ústním jednání, stavební úřad rozhodl dne 26. 7. 2012 o umístění stavby – oplocení na pozemku parcelní číslo X a X v k. ú. Sviadnov. Ve vztahu k předmětnému rozhodnutí z 2. 3. 1972 stavební úřad uzavřel, že toto rozhodnutí se dochovalo bez vyznačeného razítka právní moci, přičemž vyznačení právní moci má charakter vyvratitelné domněnky a právní moc se tak dá zpochybnit a naopak, právní moc se může prokázat, když vyznačena není. Vzhledem k tomu, že se samotné rozhodnutí ani spisová dokumentace v archívu stavebního úřadu, archívu obce Sviadnov či Okresním archívu nedochovalo, nelze právní moc prokázat. Navíc ani územní plán obce Sviadnov nepotvrzuje existenci ochranného pásma na předmětných pozemcích. K odvolání Obce Sviadnov bylo rozhodnutí stavebního úřadu

o umístění stavby rozhodnutím Krajského úřadu ze dne 12. 11. 2012 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Odvolací orgán měl posouzení stavebním úřadem za nedostatečné. Nelze přijmout názor, že územní rozhodnutí bez vyznačené právní moci a za situace, kdy se kromě rozhodnutí nedochovaly další části spisu, nemá žádné právní účinky. V daném případě se stavební úřad spokojil s konstatováním, že se v archivech žádná spisová dokumentace nedochovala, neprovedl však žádné výsledky svědků, vůbec se nezabýval tím, jak paní S. G. originál písemnosti získala, nezkoumal, zda se jednalo o doručení rozhodnutí účastníku řízení apod. Stavební úřad se také nezabýval tím, zda vůbec, popř. jakým způsobem byla řešena ochranná pásma v dřívějších, již neplatných, územních plánech.

8. Stavební úřad poté vyslechl dne 7. 2. 2013 jako svědkyni S. G., nar. X, z jejíž výpovědi zjistil, že předmětné rozhodnutí získali rodiče svědkyně L. a A. S., tehdy bylo svědkyni 26 let. Ochranné pásmo byla původně zahrada pana M., bylo to vykoupeno spolu s jeho domem. Rodiče svědkyně se bránili a nechtěli, aby tam vůbec závod stál. Nakonec se domluvili tak, že vzniklo ochranné pásmo 15 m od domu. Při koupi domu od rodičů v roce 1974 převzala svědkyně od rodičů dokumenty a tedy též předmětné rozhodnutí. Není ji známo, zda rozhodnutí nabylo právní moci, tehdy nikdo nic nenamítal a rodiče se spokojili s tím, že vzniklo ochranné pásmo.
9. Ze správního spisu se podává, že dne 24. 4. 2013 sdělila na základě žádosti stavebního úřadu Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje, že v souladu se směnicí Spisového a Skartačního řádu nemá žádné podklady týkající se data vzniku rozhodnutí o ochranném pásmu z roku 1972 v archívu uloženy.
10. Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2013 stavební úřad zamítl žádost žalobce a vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Dospěl k závěru, že je nutné územní rozhodnutí ze dne 2. 3. 1972 považovat za účinné a bezvadné s odkazem na § 53 odst. 3 správního řádu a s odkazem na rozhodnutí uveřejněné ve Sbírce NSS pod č. 2670/2012, když veřejná listina může být zbavena důkazní síly jen tím, že účastník řízení tvrdí skutečnosti a nabídne důkazy, jimiž bude prokázána nepravdivost obsahu listiny nebo její nesprávnost. Realizaci žalobcova záměru by při existenci ochranného pásma na předmětných pozemcích mohly být ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, když v daném ochranném pásmu nesmí být umístěna žádná stavba. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal odvolání, v rámci kterého uvedl, že dle něj je zásadní posouzení pravosti předmětné listiny, tedy rozhodnutí o ochranném pásmu ze dne 2. 3. 1972, a to z důvodu nenadálosti „objevu“ a „nestopovatelnosti“ listiny. Žalobce namítal, shodně jako následně v žalobě, že si nedokáže představit, jaké další důkazní prostředky, než ty, které byly správním orgánem provedeny, mohl navrhnout k prokázání nepravosti předmětné listiny. Z pohledu žalobce již sama skutečnost, že rozhodnutí ani příslušný správní spis k tomuto rozhodnutí nejsou dohledatelné, postačí pro závěr, že této listině nelze přisuzovat znaky listiny veřejné a považovat ji bez dalšího za pravou a závaznou. Po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby prokazoval nepravost listiny, která se objevila jako zásadní podklad pro rozhodnutí o jeho žádosti, navíc v situaci, kdy veškeré rozumné důkazní návrhy již byly správním orgánem prvního stupně řádně provedeny. Také rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2013 bylo odvolacím orgánem –Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, a to rozhodnutím ze dne 16. 10. 2013, zrušeno. V tomto rozhodnutí se odvolací orgán ztotožnil s posouzením stavebního úřadu stran pravosti územního rozhodnutí ze dne 2. 3. 1972, když veřejné listiny jsou nadány tzv. presumpcí správnosti. V průběhu řízení nebyly navrženy důkazy,

jimiž by byl prokázán opak. Rozhodnutí však bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost pro absenci vypořádání se se všemi námitkami účastníků.

11. Dne 24. 8. 2015 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby – oplocení na pozemku parc. č. X a X v k. ú. Sviadnov. Ve výroku tohoto rozhodnutí uvedl, že realizací předmětného záměru jsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, neboť v podmínce č. 1 rozhodnutí o ochranném pásmu ze dne 2. 3. 1972, č. j. Výst 582/3-68 je uvedeno, že v pruhu pozemku tvořící ochranné hygienické pásmo nesmí být umístěna žádná stavba. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že, po rekapitulaci průběhu celého řízení, kdy stavební úřad mj. odkázal na závěr odvolacího orgánu ve vztahu k pravosti dotčené listiny, vyhověl stavební úřad námitkám účastníků, mj. také Obce Sviadnov a to samotným výrokem rozhodnutí. Žalobce si podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v rámci kterého namítl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když žalobce nedokáže v textu jednoznačně dohledat, proč a z jakého důvodu správní orgán žádost odvolatele zamítl. Zopakoval, že za zásadní považuje posouzení pravosti dokumentu – rozhodnutí ze dne 2. 3. 1972 a zopakoval také dosavadní argumenty a námitky.
12. Nato rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný, poté co zrekapituloval dosavadní řízení včetně svého závěru stran pravosti dotčené listiny – územního rozhodnutí ze dne 2. 3. 1972, dospěl ve vztahu k námitkám žalobce k závěru, že z průběhu celého řízení je evidentní, že důvodem nevyhovění žádosti je existence veřejné listiny – rozhodnutí o ochranném pásmu ze dne 2. 3. 1972 a důvody, pro které stavební úřad žádost zamítl, jsou nepochybné. Tvrzení, že odvolatel od počátku napadá pravost listiny, nemá oporu ve spise, tuto námitku nikdy neuplatnil a nevyužil možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dle žalovaného se tento nemohl zabývat námitkou pravosti listiny s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu, neboť se jedná o novou skutečnost. Nad to však žalovaný uvedl, že stavební úřad neměl důvod pochybovat o pravosti předmětné listiny, a to z důvodů formálních náležitostí listiny. Žalovaný má za to, že třeba považovat za prokázané, že rozhodnutí z roku 1972 je v platnosti.
13. V rámci ústního jednání konaného ve věci u podepsaného soudu dne 13. 2. 2018 byla krajskému soudu ze strany S. G., nar. X předložena listina – územní rozhodnutí Městského národního výboru ve Frýdku – Místku ze dne 2. 3. 1972, č. j. Výst. 582/3-68, z níž soud zjistil, že tato listina je stejnopisem, tedy dalším vyhotovením strojopisu rozhodnutí přes

kopírovací papír na hlavičkovém papíře s předtištěným textem „MĚSTSKÝ NÁRODNÍ VÝBOR VE FRÝDKU-MÍSTKU“ a předtištěnými texty „č. j.“ a „dne“; u předepsaného podpisu vedoucího odboru se nachází ruční podpis psaný modrým perem či propiskou, otisk kulatého razítka se státním znakem je vyhotoven ve fialové barvě. V rozdělovníku je osoba „L.S.“ podtržena červeně.

Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Žalobce žalovanému předně vytýká způsob, jakým se (ne)vypořádal ve svém rozhodnutí s námitkami žalobce. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce namítal, že uvedené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění obsahuje pouze rekapitulaci dosavadního průběhu řízení, poté následuje už jen okruh účastníků řízení. S touto námitkou se žalovaný vypořádal tak, že skutečnost, že žalobce není schopen jednoduše dohledat, proč a z jakého důvodu správní orgán žádost žalobce zamítl, nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí; z průběhu celého řízení je evidentní, že důvodem zamítnutí žádosti je existence veřejné listiny – územního rozhodnutí o ochranném pásmu. Navíc, sama skutečnost, že odvolatel byl schopen do odvolání uvést důvody, pro které nesouhlasí s vydaným rozhodnutím, popírá, že odůvodnění rozhodnutí by bylo zpracováno nesrozumitelně takovým způsobem, jenž by způsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Krajský soud nepovažuje tuto námitku žalobce za důvodnou. Ačkoli je třeba přisvědčit žalobci, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené a které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, nelze přehlédnout, že přezkumu krajským soudem ve správním soudnictví podléhá rozhodnutí správních orgánů o opravném prostředku proti prvostupňovým rozhodnutím ve smyslu § 65 ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s., tedy je nutno v rámci žalobních bodů tvrdit porušení práv žalobce tímto rozhodnutím. V této souvislosti je zapotřebí uvést, že žalobce tvrdí porušení svých práv tím, že žalovaný se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečně vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Tento názor však krajský soud nesdílí. Žalovaný se totiž v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně vypořádal s námitkami žalobce; v tomto ohledu je nutno pohlížet na rozhodnutí žalovaného vcelku, tedy není možno bez dalšího oddělit část „rekapitulační“ od části, ve které se žalovaný explicitně vypořádává s jednotlivými odvolacími námitkami. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný mj. odkázal na své předchozí zrušující rozhodnutí (ve vztahu k rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2013), ve kterém zdůraznil, že se ztotožňuje s posouzením otázky pravosti předmětné listiny – územního rozhodnutí ze dne 2. 3. 1972. Dále žalovaný uvedl, že je evidentní, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce byla existence územního rozhodnutí o ochranném pásmu; tato skutečnost dle soudu vyplývá i z rozhodnutí správního orgánu stupně, které nelze pokládat za nepřezkoumatelné, pokud stavební úřad mj. rekapituloval předchozí řízení včetně závěrů nadřízeného orgánu. Nad to krajský soud poukazuje na to, že stavební úřad na str. 12 svého rozhodnutí výslovně uvedl, že vyhověl námitkám účastníků řízení tam vyjmenovaných (příčemž jednotlivé námitky jsou součástí rozhodnutí), a to v samotném výroku rozhodnutí; ve výroku rozhodnutí správní orgán prvního stupně výslovně uvádí, že žádost žalobce zamítá pro ohrožení zájmů chráněných stavebním zákonem s odkazem na podmínky rozhodnutí o ochranném pásmu ze dne 2. 3. 1972, č. j. Výst. 582/3-68.
16. Oproti tomu se krajský soud ztotožňuje s žalobcem v tom, že žalovaný postupoval chybně, pokud ve svém rozhodnutí argumentoval v otázce námitky pravosti listiny tím, že se jedná ze strany žalobce o novou skutečnost, kterou žalobce uvádí až v průběhu odvolacího řízení a že se

touto námitkou nebude zabývat s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu. Ze správního spisu je totiž zjevné, že žalobce tuto námitku uplatnil nejpozději v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2013 a žalovaný se k této námitce, resp. k

argumentaci stavebního úřadu ve svém zrušujícím rozhodnutí výslovně vyjádřil, když se se závěry stavebního úřadu ztotožnil a uzavřel, že v případě předmětného dokumentu – rozhodnutí ze dne 2. 3. 1972 se jedná o veřejnou listinu, u které existuje tzv. presumpce správnosti a dále odkázal na judikaturu správních soudů. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí přesto, že považoval námitku pravosti listiny za novou skutečnost, k této námitce výslovně (nad rámec rekapitulace předchozího řízení) vyjádřil, když uvedl, že stavební úřad neměl důvod pochybovat o pravosti předmětné listiny, a to z důvodů formálních náležitostí listiny, přičemž žalovaný má za to, že je třeba považovat za prokázané, že rozhodnutí z roku 1972 je v platnosti. Lze tedy ve výsledku učinit závěr, že se žalovaný, byť s chybnou argumentací ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, námitkou pravosti listiny dostatečně zabýval a postup žalovaného tak nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí.

17. Stěžejní pro posouzení dané věci je tak žalobní námitka pravosti listiny - rozhodnutí Městského národního výboru ve Frýdku – Místku o ochranném pásmu ze dne 2. 3. 1972, č. j. Výst. 582/3-68. Jak vyplývá z § 53 odst. 3 správního řádu, veřejným listinám svědčí presumpce pravosti a správnosti jejich obsahu. Zákon tak zakládá vyvratitelnou právní domněnku, že listina, která obsahuje formální znaky vyžadované příslušným právním předpisem (v daném případě ve vztahu k územnímu rozhodnutí ze dne 2. 3. 1972 zejména § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, dále též jen „zákon o správním řízení“), je listinou autentickou, tj. listinou skutečně vydanou správním orgánem, jenž je na ní uveden. Není-li uvedená skutečnost vyvrácena, platí rovněž vyvratitelná domněnka správnosti uvedené listiny, tj. domněnka pravdivosti jejího obsahu. Důkazní břemeno ve vztahu k vyvrácení skutečností předpokládaných domněnkami nese zásadně ten, kdo předpokládanou skutečnost popírá (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9 As 10/2017-40, dostupný na www.nssoud.cz). V této souvislosti lze také odkázat na závěry přijaté Krajským soudem v Plzni v rozsudku ze dne 4. 4. 2012, č. j. 17 A 19/2011-50, publikované ve Sbírce NSS pod č. 2670/2012, z nichž vyplývá, že „*pravá veřejná listina (tj. listina skutečně pocházející od vystavitele) může být zbavena své důkazní síly jen tím, že účastník řízení tvrdí skutečnosti a nabídne důkazy, jimiž bude prokázána nepravdivost obsahu listiny (její nesprávnost)*“ (dostupný na www.nssoud.cz); uvedené závěry jsou bez dalšího použitelné také ve vztahu k námitce pravosti listiny. V přezkoumávané věci bylo tedy na žalobci, aby tvrdil důvody, pro které má za to, že popíraná veřejná listina není listinou pravou a aby ke svým tvrzením nabídl relevantní důkazy. Žalobce svou argumentaci v podstatě po celou dobu správního řízení a také řízení před soudem staví na nenadálosti objevu listiny, jejíž původ není nijak dohledatelný, přičemž držitelkou originálu listiny je osoba s eminentním zájmem na negativním stanovisku vůči žalobci. Nadto žalobce namítá, že na listině není vyznačena právní moc. Žalobce se ve své námitce pravosti listiny také dostává do roviny spekulací k okolnostem původu listiny a její platnosti a závaznosti. K tomu krajský soud především uvádí, že žalobcem tvrzené okolnosti a důvody nelze podřadit pod relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o pochybnostech o pravosti popírané listiny; žalobce pak zejména nenabízí ani žádné relevantní důkazy.
18. Krajský soud má za to, že popíraná listina, jež měl soud v rámci ústního jednání k dispozici ve stejnopise, obsahuje veškeré formální znaky rozhodnutí vyžadované § 47 zákona o správním řízení, účinného ke dni 2. 3. 1972 (výrok, jehož součástí je také uvedení právních

předpisů, na základě nichž bylo rozhodnuto, dále odůvodnění a poučení o opravném prostředku; v rozhodnutí je uveden orgán, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, vymezení účastníků řízení, rozhodnutí je opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby). Listina tak, jak byla soudem shlednuta, nejeví žádné známky falsa, jedná se navíc o stejnopis (nikoli prvopis) na listině zachyceného rozhodnutí. Soud považuje za vhodné uvést, že žalobce pravost či správnost žádného z uvedených zjevných formálních znaků předmětného rozhodnutí nepopíral.

19. Ve správním řízení byl navíc spolehlivě, a to výsledkem držitelky originálu listiny – S. G., nar.X - zjištěn původ listiny. Držitelka listiny je potomkem osoby, která je uvedena na listině v tzv. rozdělovníku, tedy osoby, které bylo předmětné rozhodnutí doručováno. Nelze se tedy ztotožnit s tvrzením žalobce, že původ listiny není nijak dohledatelný. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že v současné době se rozhodnutí nenachází v žádném z archivů a nemá ji v držení ani správní orgán, který rozhodnutí vydal. Naopak, s ohledem na charakter rozhodnutí bylo lze očekávat, že se listina, byla-li v držení správních či jiných orgánů, stane předmětem skartace ve smyslu zákona ČNR č. 97/1974 Sb., o archivnictví, resp. pozdějších předpisů (zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě).
20. Nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že z ničeho neplyne, že předmětné rozhodnutí o ochranném pásmu není platné a závazné, neboť není opatřeno doložkou právní moci. Právní moc rozhodnutí je totiž vlastností rozhodnutí, znamenající jeho nezměnitelnost a závaznost a nastává v souvislosti s (ne)využitím opravných prostředků, jsou-li přípustné, tedy, rozhodnutí je v právní moci, jestliže bylo oznámeno a nelze proti němu podat odvolání, resp. jiný řádný opravný prostředek. V průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nebyly tvrzeny ani zjištěny žádné okolnosti, které by svědčily k tomu, že by předmětné rozhodnutí ze dne 2. 3. 1972 nebylo doručeno osobám, které měly právo opravného prostředku nebo že by některá z osob opravného prostředku využila. Tedy, samotná absence vyznačení doložky právní moci na předmětném rozhodnutí nemůže vést k závěru o tom, že by toto rozhodnutí právní moci nenabývalo.
21. Ze všech uvedených důvodů krajský soud uzavírá, že pro účely předmětného řízení je nutno vycházet z toho, že územní rozhodnutí o ochranném pásmu ze dne 2. 3. 1972, č. j. Výst. 582/3-68, vydané Městským národním výborem ve Frýdku – Místku, je veřejnou listinou, u níž platí presumpce pravosti a správnosti; nebyly-li zjištěny žádné jiné okolnosti, je třeba na toto rozhodnutí pohlížet jako na rozhodnutí, které nabylo právní moci.

Závěr a náklady řízení

22. Jelikož krajský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, resp. se dalších nákladů vzdal. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení soud výrokem III. rozhodl ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. února 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu